

de oameni în mod vădit sinceri, și nu de către mincinoșii profesioniști ai ziarelor. Din nou întâlnim ideea, adânc înrădăcinată în cugetele contemporanilor, a puținței unui anume „adevărat Creștinism” lipsit de Biserică sau chiar cu totul ostil ei. Cum ar fi fost cu puțință așa ceva, dacă ideea de Biserică ar fi fost limpede și nu ar fi fost înlocuită de alte valori cu totul de neînțeles și nedeslușite?

Și-ar putea închipui cineva că, în vremurile apostolice, Biserica Creștină ar fi fost supusă vreunui reproș din partea păgânilor fiindcă a excomunicat pe unii membri nevrednici, de pildă pe eretici? Cu toate acestea, în primele veacuri excluderea din Biserică era cea mai obișnuită măsură a disciplinei

bisericești și toți o socoteau deplin legiuită și foarte folositoare. De ce se întâmpla astfel? Fiindcă pe atunci Biserica era văzută ca o valoare limpede și bine definită, ca Biserică, iar nu ca un oarecare „Creștinism”. În vremea aceea nu era loc pentru gândul absurd că Creștinismul este un lucru, iar Biserica un altul, ca și cum Creștinismul ar fi cu puțință separat de Biserică. Pe atunci, dușmănia față de Biserică era și dușmănie împotriva Creștinismului. Animizitatea față de Biserică, în numele unui presupus Creștinism, este doar un produs al tristelor noastre vremuri. [...]

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 17 decembrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 21 decembrie	18:00	Vecernia
Duminică 22 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 9-10; 32-40; Ev. Matei 1, 1-25; glas 2 → Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului, Genealogia Mântuitorului)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Nu contează ce fel de ascultare împlinești, ci felul cum o împlinești.”

– Sfântul Varsanufie de la Optina

Nr. 323 / 15 decembrie 2019

FĂRĂ BISERICĂ NU EXISTĂ CREȘTINISM

Mai înainte de orice altceva, creștinii s-au socotit drept mădulare ale Bisericii. Obștea creștină se numea pe sine „Biserica”, preferând acest nume oricărei alte denumiri. Cuvântul „Biserică” apare de o sută zece ori în Noul Legământ, dar cuvinte precum „Creștinism” sau alte cuvinte cu acest tip de terminație sunt cu totul necunoscute în Noul Legământ. După pogorârea Duhului Sfânt asupra ucenicilor și apostolilor a luat ființă Biserica în chip de obște văzută, cu o legătură duhovnicească între mădularele ei. [...] Încă de la primele pagini ale istoriei sale, Creștinismul ni se înfățișează sub forma unei obști bine alcătuite și de un cuget. Nu existau creștini în afara acestei obști. A veni la credința în Hristos, a te face creștin – însemna a te uni cu Biserica. Acest lucru este exprimat în mod repetat în cartea

SFÂNTUL NOU MUCENIC ȘI MĂRTURISTOR ILARION TROIȚKI

13 SEPT. 1886 – 15 DEC. 1926

Faptelor Apostolilor, unde citim că „*Domnul adăuga Bisericii în toate zilele pre cei ce se mântuiau*”. Fiecare nou credincios era ca o ramură altoită pe trunchiul vieții Bisericii. [...]

„Cred întru Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească Biserică”.

Așa își mărturisește orice creștin ortodox credința în mărețul adevăr al Bisericii. Dar cu greu se va găsi vreun alt articol din Simbolul Credinței care să fie mai puțin înțeles de către inima omului care l-a rostit cu buzele, decât acest al 9-lea articol unde se înfățișează adevărul despre Biserică. În parte, lucrul este de înțeles, căci în acest al 9-lea articol din Simbolul Credinței omul mărturisește legătura sa cu obștea văzută a celor ce urmează lui Hristos. Prin aceasta, în scurtele cuvinte ale mărturisirii, el se învoiește cu toate adevărurile învățate de Biserică, recunoscută drept păstrătoarea învățaturii lui Hristos. [...] Creștinismul fără Biserică, așa-zisul Creștinism „evangelic” [...], nu este nimic altceva decât o înjosire și deformare a cugetului lui Hristos despre Biserică, ucigând orice autentică viață bisericească creștină plină de har.

Dar oare să fie lucrurile despre care tocmai am vorbit singurul

fenomen ce dă mărturie despre insuficienta înțelegere contemporană a legăturii de neîntrerupt dintre Creștinism și Biserică? Această lipsă de înțelegere o întâlnim la fiecare pas. Și totuși, oameni care abia de se gândesc la Dumnezeu, abia interesați de problemele religioase, care încearcă să-și întemeieze viața fără pic de credință vie, socotesc că este de datoria lor să se pronunțe în privința Creștinismului. Iar cuvintele lor, firește, sună vădit false și fățarnice. Nu am întâlnit până acum un deplin și fățis dispreț față de Creștinism – această limită nu a fost atinsă decât de vreo câțiva „*asupriți de diavolul*” (Fap. 10, 38), așa-zisii „progresiști” (dacă, firește, socotim progres calea către iad). Repetăm, omul obișnuit, „de pe stradă”, vorbește de obicei despre Creștinism cu o anume doză de respect: „Creștinismul, da, desigur, este o învățătură înaltă și măreață. Cine ar putea contesta acest lucru?” Cu această aprobare la repezeală se vorbește despre Creștinism, dar, în același timp, se pare că se consideră un semn de bun gust a fi într-o oarecare opoziție, adesea chiar inconștientă, cu tot ce ține de Biserică. În sufletul multora reușește oarecum să coexiste un anumit respect față de Creștinism, cu disprețul față de Biserică. Astfel

de oameni nu se sfiesc defel să se numească Creștini, dar nu vor să audă de Biserică și se rușinează să arate prin ceva o oarecare conștiință bisericească. Oameni care, potrivit certificatului de naștere, sunt „de credință Ortodoxă”, arată cu degetul realele și, mai adeseori, închipuitele neajunsuri ale vieții bisericești. Ei nu se mâhnesc pentru aceste neajunsuri, după cum cere porunca Apostolului: „*Și de pătimește un mădular, pătimesc toate mădulele dimpreună*” (1 Cor. 12, 26). Ba dimpotrivă, arată o bucurie răutăcioasă. În așa-zisa presă „progresistă” sunt mulți oameni care-și câștigă pâinea exclusiv din ponegrirea așezămintelor Bisericii și reprezentanților ierarhiei bisericești. Ponegrirea a tot ce ține de Biserică a devenit acum, pentru unii, doar un negoț profitabil. Și totuși mulți se grăbesc să creadă aceste minciuni notorii fără nici o șovăire. Oamenii lipsiți de bunătate, auzind ceva rău despre vrăjmașii lor, se reped să creadă totul despre răutatea lor, temându-se ca răul acestora să nu se dovedească neadevărat. Este exact ceea ce se poate vedea mereu la oameni în relația lor cu Biserica. Astfel, vedem din nou cât de larg răspândită este ideea despărțirii Creștinismului de Biserică: oamenii se socotesc

creștini, dar nici nu vor să audă de Biserică. În mediile foarte îndepărtate de credință în general, există o neînchipuit de mare confuzie între noțiuni. Când oameni aflați departe de Biserică încep să o judece, se vede limpede că nu au absolut nici o idee despre esența Creștinismului și a Bisericii, și astfel înseși virtuțile Bisericii le apar drept lipsuri.

De pildă, câte răbufniri de oarbă vrăjmășie împotriva Bisericii a stârnit moartea lui Tolstoi (adică refuzul Bisericii de a-l înmormânta)! Dar este oare vinovată Biserica pentru faptul că Tolstoi a părăsit-o, făcându-se vrăjmașul ei vădit și primejdios? Iată, el însuși s-a rupt de Biserică, de societatea ei văzută, socotindu-o chiar a fi un așezământ dăunător. Dacă Biserica ar fi păstrat asemenea mădule, oare nu ar fi însemnat că Biserica se tăgăduiește pe sine? [...] Da, am văzut oarba și absurda răbufnire a răutății satanicești împotriva Sfintei Biserici; dar cel mai trist este faptul că mulți au lovit Biserica în numele Creștinismului. Am citit de mii de ori cuvintele: „*Iată, l-au excomunicat pe Tolstoi, dar oare nu era el un adevărat creștin?*” Uitând toată hula lui Tolstoi și tăgăduirea lui Hristos, Dumnezeu-omul, asemenea discursuri sunt repetate